kuulnud, sino soowimist täita, nii pikkalt kui mino jõud ja wägi ulatab.«

Hindrik Mäginik wõttis kaupmehe käest saanud raha kukro oma põuest wälja, waatas poole silmaga kukro peale, siis jälle arglikult wõera mehe silma ja ütles:

»Teie olete, auus herra! kuda praego ise tunnistasite, oma suuremat osa wara mere wõhja kautanud, ja teil ehk on weel pik teekäik, enne kui koeo ehk tuttawate juure jõuate, — kas mina tohin teile siin seda pisokest andi laenuks pakkuda? — Teie saaksite mulle se läbi wäga suurt rõemo tegema; mul ei ole sel puhul raha tarwis, sest nii kaua, kui Jumal mulle terwit ja jõudo annab, teenin mina kalapüüdmisega igapääwast leiwa palokest.«

»Aga mina olen teile üks tundmata wõeras, armas Mäginik!« ütles wõeras mees.

»Ei, ei,« kostis kalamees — »mina tunnen teid küllalte — sest mino arwatas näitab lugo, kui olekssime wanad tuttawad, kes juba mõnda wakka soola üheskoos ärrasöönud; — ärge tehke mulle wastotõrkumisega äbi! wõtke, mina palun, seda pisokest andi laenuks.«

Wõeral mehel tõusid pisarad silma, tema wõttis kukrut rahaga ja ütles kalamehe kaela langedes: »Jumalaga, auuwäärt mees! seda raha loodan mina teile omal ajal kasodega kätte tassuda. Teie ei pea mite tühja asja pärast mino elopeastja ja raha laenaja olema olnud.

Seda üteldes pühkis wõeras mees silmi ja ruttas siis linna alewi poole, woori laewa otsima, mis teda edasi pidi wiima.

»Se on imelik ja naljakas, kuida suurtsugo inimesed üht pisokest asja kohe nii suureks arwawad,« ütles kalamees iseenese ette, astus paati, wõttis mõlad kätte ja akas kiiresti koeo poole sõudma, et õhtuks tagasi jõuaks. Sõudes laulis tema aeawiiteks mõne kena lugu, ja kadus natukese aeaga paadiga kaljode warjo.

Mõni Kalendri lugeja arwab siin: kül oli wana mees rumal, et lugemata oma raha tundmata wõerale andis ja ei mite nii palju enesele ei jätnud, et oleks wõinud sõudmise waewaks paari suutäie wiina wõtta. Wõib ola, et lugejal õigus on, aga meie jut ei ole weel otsas; kül saame näha, kellel õigus on.

Neli wai wiis nädalad pärast ülemal räägitut juhtumist oli wana kalamees Hindrik kiriko läinud. Wõera mehe raha laenus ei tulnud temal seal meele. Pärast jutlust laskis õppetaja teda oma juure kutsuda. Kui kalamees teretades tuppa astus, wõttis kiriko õppetaja ühe suure pitseriga kinni pandud kirja laua pealt ja ütles: »Hindrik Mäginik! teile on postiga üks kiri Saksamaalt tulnud, siin se on.«

»Kes mulle nii kaugelt wõis kirjotada, kus mul ei sugulast ega tuttawat ei ole. Siin asja juures on wistist eksitust,« ütles kalamees.

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1852, lk. 26